

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי זֵהָר חֲדָשׁ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלַק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ ל"ב - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 934

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א ל"פ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

הקדוש מֶרֶן רַבִּי יִשְׂרָאֵל מֹשֶׁה זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה גַאב"ד הָעֵדָה הַחֲרָדִית
בִּירוּשָׁלַיִם עִיר הַקֹּדֶשׁ תִּבְנֶה וּתְכַוֵּן בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן:

וּסְפָר לִי שְׂאֵבֵי הַגָּאוֹן הַקֹּדֶשׁ זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה הִיָּה לּוֹמֵד כָּל לַיִל שֶׁבֶת
זֶהר הַקֹּדֶשׁ עַל פְּרֻשַׁת הַשְּׁבוּעַ, וּכְשֶׁשְׂאֵלְתִי אוֹתוֹ עַל זְקֵנוּ הַגָּאוֹן
הַקֹּדֶשׁ מֶרֶן רַבִּי יוֹסֵף צְבִי זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה גַאב"ד הָעֵדָה הַחֲרָדִית, עֲנֵה
לִי כִּי כָּל סִפְרָיו מְלֵאִים עִם זֶהר הַקֹּדֶשׁ, וְאֵין שְׂאֵלָה עַל זֶה, וּבִפְרָט שְׂאֵבֵי
זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה לְמוֹד, כִּי רָאָה זֹאת אֶצֶל אָבִיו זָכַר צְדִיק לְבָרְכָה.

וּנְסִיִּים בְּמָה דְאִיתָא בְּמַסְסַת קְדוּשִׁין (דף ל' ע"א): אָמַר רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי
כָּל הַמְּלַמֵּד אֶת בֶּן בְּנוֹ תוֹרָה מַעֲלָה עָלָיו הַכְּתוּב כְּאִילוּ קִבְּלָהּ מִהֵרָ
סִינֵי שְׂנֵאמָר, "וְהוֹדַעְתֶּם לְבְנֵיךָ וּלְבְנֵי בְנֵיךָ" (דְּבָרִים ד, ט) וְסָמִיךְ לִיהִ "יוֹם
אֲשֶׁר עֲמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחָרֵב" (דְּבָרִים ד, י). [רַבִּי חִיָּא בַר אֲבָא
אֲשֶׁכְּחִיהִ לְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן לִוִּי דְשָׂדֵי דִיסְנָא (סְדִין) אַרְיִישִׁיה וְקָא מְמַטִּי לִיהִ
לִינוּקָא לְבִי כְּנִישְׁתָּא אָמַר לוֹ מֵאֵי כּוּלִי הָאֵי אָמַר לוֹ מִי זּוּטֵר מֵאֵי דְכְּתִיב
"וְהוֹדַעְתֶּם לְבְנֵיךָ" וְסָמִיךְ לִיהִ "יוֹם אֲשֶׁר עֲמַדְתָּ לִפְנֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בְּחָרֵב"
וְאָמְרוּ חֲכָמֵינוּ זְכוּרֵנָם לְבָרְכָה בְּמַסְסַת בְּמֹת (דף ס"ב ע"ב): בְּנֵי בְנִים הָרִי
הֵם כְּבָנִים. נֶכֶד בְּגִימְטְרִיָּה = 74. זֶה בְּנֵי = גִּימְטְרִיָּה = 74. וּבְזֶה נִרְמַז שְׂבָנֵי
בְּנִים הָרִי הֵם כְּבָנִים.

וּבְרוּךְ ה' שְׂזַכִּיתִי שְׂנַכְדֵי כְּבָנֵי לּוֹמֵד בְּתַלְמוּד תוֹרָה קְדוּשָׁה זֶה שֶׁהֲרַבִּי זְכוּתוֹ
יִגַּן עָלֵינוּ הִיָּה לּוֹמֵד תְּמִידִים כְּסֻדְרָם זֶהר הַקֹּדֶשׁ, וּבְזֶה הַמְּשִׁיךְ לְכָל
הַתַּלְמוּד תוֹרָה קְדוּשָׁה פְּקַבְּלַת הַתוֹרָה בְּהֵרָ סִינֵי כְּמוֹ שֶׁהִזְהֵר בְּפְרֻשַׁת
בְּהַעֲלַתְךָ (דף קנב). קְרִי לְעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הָאֵמֶת אֵינּוֹן דְּהוּוּ קִיָּמִי בְּטוֹרָא
דְּסִינֵי. וּבְאֵר הַצְּדִיק הַקֹּדֶשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלוֹקֵי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיָּה זְכוּתוֹ יִגַּן
עָלֵינוּ, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וְנִרְאָה לִי בְּבֵאוֹר פּוֹנְתוֹ כִּי בְּתַחֲלָה כְּשִׁיצְאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאָת
הָאֱלֹקִים הָיוּ מִתִּיצְבִים בְּתַחֲתִית הָהָר וְאַחַר כֵּן נֶאמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ
וַיַּעֲמְדוּ מֵרָחֵק" (שְׁמוֹת כ, יד), כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֹּאכְלֶם הָאֵשׁ הַגְּדוּלָּה הַזֹּאת
וַיָּמוּתוּ. וְהִיָּה מִקְצַת מֵהָעַם שֶׁהָיוּ שְׂשִׁים וּשְׁמֹחִים לְקִרְאָת הַשְּׂכִינָה וְלֹא רָצוּ
לְזוּז מִמְּקוֹמָם הָרֵאשׁוֹן לְעַמֵּד מֵרָחֵק אֶפִּילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעַלֵּיהֶם הוּא
מֵה שְׁכָתוֹב בְּזֶהר הַנְּזָכָר "אֵינּוֹן דְּקִיָּמוּ בְּטוֹרָא דְּסִינֵי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וְעַמְדוּ

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי הית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... פב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מרחוק אלא עמדו בטורא דסיני מתחלה ועד סוף, לכן הם זוכים לחכמת האמת. ואותן הנשמות אשר נעו עם העם ועמדו מרחוק, כן הם עושים גם עתה שנסים ועומדים מרחוק לחכמת האמת, מיראתם פן תאכלם האש הגדולה הזאת.

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): "אשרי העם הם לומדי ואשרי העומדים על סודך", לכאורה קשה דכיון שהמה "לומדיך" לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה פנודע וכו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויות ללמוד, מכל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבזה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן, עד כאן לשונו.

ובזכות המלמדים הצדיקים שמלמדים צאן קדשים יעזר השם יתברך שנזכה לגדל ולחנך בנינו על דרך הסלולה לנו מדור דור, ונזכה לבני חיי ומזוני, ישועות ורפואות, ונראהו עין בעין בשובו אל נהו, מתוך שמחה ונחת ותשובה שלמה, בהתגלות כבוד מלכותו בכיאת משיח בן דוד במהרה דיין אמן.

וַיִּצְחַק בְּמַדַּת גְּבוּרָה, וַיַּעֲקֹב בְּמַדַּת תַּפְאֲרַת,
וּשְׂכִינְתָּא מְאֵלִין תְּלַת סְטָרִין אַתְקַרִּיאַת לֹוּן
אַבְן בַּחֲזָן. שְׁפִי"ר אִיהוּ וּמָאן דִּיתְנַסָּה מְלוּלָא
בַּעֲשָׂרָה אֲתוּן דְּסַחְרִין לְכַתְרָא. (ג"א תמן לא אתנסו)

וְכִינּוּן דְּהִכִּי, הוּא יָכִיל לְאַתְנַסָּאָה.
וּמָאן דִּיתְנַסָּא תַּמְזוּ, לִית סוּף לְנַסְיוּנָא דִּילָהּ.
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (איכה ב יג) מַה אַעֲיֹדֶךָ מַה
אֲדַמָּה לָךְ. דְּלִית יָכִיל לְאַתְדַּמָּאָה נַסְיוּנָא דִּילָךְ
לְמַ"ה דְּאִיהוּ יו"ד ה"א וְא"ו בַּתְּלַת אַבְהֵן.
ה"א בְּמַלְכוּתָא, בְּתַר דְּנַסְיוּנָא דִּילָךְ בְּאִין סוּף
(שם) כִּי גְדוּל כַּפְיִים שְׂבָרְךָ מִי יִרְפָּא לָךְ. הַהוּא
דְּאִיהוּ מְפֻלָּא וּמְכֻסָּה וּבִיה תַּסְתַּלַּק לְאַ"ם, כְּמָא
דְּתַבִּירוּ דִּילָךְ לִית לִיה סוּף. וּכְעַן בּוֹצִינָא
קַדִּישָׁא, טַל אַבְנָא לְגַבְיָךְ דְּאַתְּ יָכִיל לְמַסְפֵּל
לִיה, וְאִית לָךְ חֵילָא.

וְאִי תִימָא דְאַנְתָּ בְּלַחֲוֹדְךָ אִיהוּ דְאַזְרִיקַת לָךְ.
לֹא. אֲלֵא אַפְלוּ לְאַבְהֵן וּלְכָל מִשְׁרָן
דְּנִשְׁמַתִּין דְּמַקְנָנִין עִמָּךְ בְּדִיוקְנָא דִּילָךְ, כְּרַעֲיָא
מְהִימְנָא דְאִית לִיה תְּרִי פְּרָצוּפִין, חַד לַעֲלָא
וְחַד לְתַתָּא, לְקַבֵּל מְרַפְכַתָּא עֲלָאָה וּמְרַפְכַתָּא
תַּתָּאָה. וּבְגִינֵיהוּ אֲתַמְר (בראשית א כז) וַיִּבְרָא אֱלֹהִים
אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם אֱלֹהִים. בְּצַלְמוֹ
בְּדִיוקְנָא דְלַעֲלָא בְּצַלְם אֱלֹהִים דִּיוקְנָא לְתַתָּא.
וּבְגִין דָּא כְּפַל שְׁמַה תְּרִין זְמַנִּין מִשְׁ"ה מִשְׁ"ה.
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (שמות ג ד) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִשְׁה.
וּכְמָה דְכָלִּיל פְּרָצוּפִין דְּבְרִיאָהּ הִכִּי כְּלִילָן בִּיה
פְּרָצוּפִין דְאַצִּילוֹת.

אָמַר לִיה בּוֹצִינָא קַדִּישָׁא סְבָא סְבָא, יַדְעָנָא
כְּךָ דְאַנְתָּ הוּא מַסְטָרָא דְסְבָא עֲלָאָה
דְּאִיהוּ יִשְׂרָאֵל דְלַעֲלָא. וְהִיא אַבְנָא דִּילָךְ אַגְן
מְקַבְּלִין לִיה בְּרַעְוָא דְלִית סוּף וְתַכְלִית
לְנַסְיוּנִין דִּילָהּ. בְּגִין יִקְרָא דְשְׂכִינְתָּא דְאַתְמַר
שְׁלַמְעֵלָה. וְאַתְּ הָאֲבָן הַזֶּה שֶׁלָּךְ אֲנִי מְקַבְּלִים אֹתָהּ בְּרַצוֹן

שְׂאֲבָרָהּ לֹא הִתְנַסָּה בְּשֵׁם שֶׁל
הַכֶּתֶר, אֲלֵא בְּמַדַּת חֶסֶד, וַיִּצְחַק
בְּמַדַּת גְּבוּרָה, וַיַּעֲקֹב בְּמַדַּת
תַּפְאֲרַת, וְהַשְׂכִּינָה מְשַׁלֶּשֶׁת
הַצְּדִידִים הִלְלוּ נִקְרָאת לְהֵם אַבְן
בַּחֲזָן - יָפָה הוּא, וּמִי שִׁיתְנַסָּה
דְּבוּר בַּעֲשָׂר אֹתִיּוֹת שְׁסׁוּבְכוֹת
אֶת הַכֶּתֶר. (שם לא התנסו) וְכִינּוּן שְׁכָךְ,
הוּא יָכִיל לְהִתְנַסּוֹת.

וּמִי שִׁיתְנַסָּה שָׁם, אִין סוּף
לְנַסְיוּנֵי. זְהוּ שְׂכַתוּב (איכה ב) מַה
אַעֲיֹדֶךָ מַה אֲדַמָּה לָךְ. שְׁלֵא יָכִיל
לְהִתְדַמּוֹת הַנְּסִיּוֹן שֶׁלָּךְ לְמַ"ה,
שְׁהוּא יו"ד ה"א וְא"ו בְּשַׁלֶּשֶׁת
הָאֲבוֹת. ה"א בְּמַלְכוּת, אַחַר
שְׁנַסְיוּנְךָ בְּאִין סוּף, (שם) כִּי גְדוּל
כַּפְיִים שְׂבָרְךָ מִי יִרְפָּא לָךְ. אוֹתוֹ
שְׁהוּא מְפֻלָּא וּמְכֻסָּה, וּבִוּו תַּתְּעֵלָה
לְאַ"ם, כְּמוֹ שֶׁהַשְּׂבָר שֶׁלָּךְ אִין לוֹ
סוּף. וְכַתּוּב, הַמְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה,
טַל אַבְן אֲלֶיךָ, שְׂאֵתָה יָכִיל לְסַבֵּל
אוֹתָהּ, וַיֵּשׁ לָךְ כַּח.

וְאִם תֹּאמַר שְׂאֵתָה לְבַדְךָ הוּא
שְׂזַרְקַת אוֹתָהּ - לֹא! אֲלֵא אַפְלוּ
לְאַבוֹת וּלְכָל הַמַּחְנוֹת שֶׁל
הַנְּשֻׁמוֹת שְׁמַקְנָנוֹת עִמָּךְ
בְּדִיוקְנָךְ, כְּמוֹ רוּעָה נֶאֱמַן שִׁישׁ
לוֹ שְׁנֵי פְּרָצוּפִים, אַחַד לַמְעֵלָה
וְאַחַד לַמְטָה, כְּנֶגֶד הַמְרַפְכָּה
הַעֲלִיּוֹנָה וְהַמְרַפְכָּה הַתַּחְתּוֹנָה,
וּבְשִׁבְלִים נֶאֱמַר (בראשית א) וַיִּבְרָא
אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצַלְם
אֱלֹהִים. בְּצַלְמוֹ, בְּדִיוקְנֵן
שֶׁלַּמְעֵלָה. בְּצַלְם אֱלֹהִים, הַדִּיוקְנֵן
לַמְטָה. וּמִשּׁוּם זֶה כְּפַל שְׁמוֹ
פְּעַמִּים מִשְׁ"ה מִשְׁ"ה. זְהוּ
שְׂכַתוּב (שמות ב) וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה מִשְׁה.
וּכְמוֹ שְׁכוּלֵל הַפְּרָצוּפִים שֶׁל
בְּרִיאָהּ, כְּךָ כְּלוּלִים בּוֹ הַפְּרָצוּפִים
שֶׁל אַצִּילוֹת.

אָמַר לוֹ הַמְנוּרָה הַקְּדוּשָׁה: זְקַן
זְקַן, יַדְעַתִּי כְּךָ שְׂאֵתָה הוּא מִהַצֵּד
שֶׁל הַזְּקַן הַעֲלִיּוֹן שְׁהוּא יִשְׂרָאֵל
שְׂאִין סוּף וְתַכְלִית לְנַסְיוּנוֹת שֶׁלוֹ,

בשביל כבוד השכינה שנאמר בה
(בראשית מט) משם רעה אכן ישראל,
כדי להחזיר לה סגולתא לשרות
עליך, וכדי שישרה עליו עלת על
כל העליונים.

אמר אותו הזקן: המנורה
הקדושה, יו"ד ה"י וא"ו ה"י הם
עשר אותיות, וחסבונן ששים
ושלש, וכו' נוטל נקמה מג"ס רוח
שנאמר בו כי גאה גאה. משום
שממנו באים הערבוט הרע,
שנאמר בהם (תהלים נג) כלו סג
יחדו נאלחו אין עשה טוב אין
גם אחד. ועשר אותיות עם ס"ג
הם ג"ע, וזהו שלח נא ידך. וג"ע
בכל אשר לו. והמנורה הקדושה,
אחר שקבלתם את האבן הזו,
טלו אותה אליכם, שלא תזו
מכם, עליה נאמר (תהלים סח) אם
תשכבון בין שפתים. אשרי הוא
מי שמשפכב את האם העליונה
בין שפתותיו, ובשבילה נאמר
(שם) אם תשכבון בין שפתים. אל
תקרי אם אלא אם.

ושפתים הן, האם העליונה והאם
התחתונה. השכינה העליונה
והשכינה התחתונה, שעליה
נאמר (דברים כב) שלח תשלח, שני
שלושים, כנגדם נאמר (רות א)
ותלכנה שתיהן. אשרי הוא מי
שמשפכב אותם בשפתותיו
בתפלה, בתורה, בקריאת שמע,
בתפלת השכיבנו, ששם הקדוש
ברוך הוא שנאמר בו השכיבנו
אבינו לשלום וגו'. ועל השכינה
נאמר ופרש עלינו ספת שלומך.
שני שלומות, אחד כנגד השכינה
העליונה, ואחד כנגד השכינה
התחתונה. אחד הוא בעל הבית,
ובשבילו נאמר השכיבנו אבינו
לשלום, וזה העמוד האמצעי.
והשני הוא אורח. על שניהם

נאמר, בעל הבית בוצע, והאורח מברך.

ומהצד של אורח נקראת השכינה מלון אורחים. וזה שכתוב (ירמיה ט) מי יתנני במדבר מלון

ביה (בראשית מט כד) משם רעה אכן ישראל. בגין
לאחזרא לה סגולתא לשריא עלך. ובגין
דישרי עליה עלת על כל עלאין.

אמר ההוא סבא בוצינא קדישא יו"ד ה"י
וא"ו ה"י איהו עשר אתון. וחספבנה
ס"ג. ביה נטיל נוקמא מן ג"ס ריחא דאתמר
ביה (שמות טו א) כי גאה גאה. בגין דמנה קא אתון
ערבובינא בישא. דאתמר בהון (תהלים נג ד) כלו סג
יחדו נאלחו אין עשה טוב אין גם אחד. ועשר
אתון עם ס"ג הם ג"ע והאי איהו (איוב א יא) שלח
נא ידך. וג"ע בכל אשר לו. ובוצינא קדישא
בתר דקבלתון האי אבן טולו לה לגביכו, דלא
תזו מנכון. עלה אתמר (תהלים סח יד) אם תשכבון
בין שפתים. זכאה איהו מאן דשכיב אימא
עלאה בין שפון דילה ובגינה אתמר (שם) אם
תשכבון בין שפתים, אל תקרי אם אלא אם.
ותרין אנון אם עלאה אם תתאה שכינתא עלאה
שכינתא תתאה. דעלה אתמר (דברים כב ז)

שלח תשלח, תרין שלוחין. לקבליהו אתמר
(רות א יט) ותלכנה שתיהן. זכאה איהו מאן דשכיב
לון בשפון דילה, בצלותא, באורייתא, בקריאת
שמע. בצלותא בהשכיבנו, דתמן קודשא בריך
הוא דאתמר ביה השכיבנו אבינו לשלום וגו',
ועל שכינתא אתמר ופרש עלינו ספת שלומך,
תרין שלומי חד לקבל שכינתא עלאה, וחד
לקבל שכינתא תתאה. חד איהו בעל הבית,
ובגינה אתמר השכיבנו אבינו לשלום ודא
עמודא דאמצעייתא. ותננא איהו ארח. על
תרויהו אתמר בעל הבית בוצע ואורח מברך.
ומסטר א דאורח אתקריאת שכינתא מלון
אורחים. הדא הוא דכתיב (ירמיה ט א)

ארחים. ובשבילו נאמר וילן שם.
ולמה? כי בא השמש. שהתכנס
ממנו אותו שנאמר בו (תהלים פד)
כי שמש ומגן ה' אלהים. ונשארה
השכינה בחשכה בגלות.

ומהצד של נצח והוד נקראת
נבואה, ומהצד של שלשת
האבות שנקראו אל אלהים ה',
שהם האל הגדול הגבור והנורא,
נקראת גדלה גבורה תפארת.
ובשלשת השמות הללו היא
מעידה על היותו ואלהותו
ויכלתו על כל העולמות.

ומהצד של האם העליונה נקראת
אם תשובה יהו"ה, שמראה על
פנוי והויה של רבון העולמים,
בעל כל הפנויים וכל ההיות.
שכל הפנויים וההיות הם פנויים
לו, והוא אינו פנוי. והיא נקראת
מ"ה מהצד של חכמה, שנאמר
(דברים י) מה ה' אלהיך שאל מעמך
כי אם ליראה. שאם אין חכמה
- אין יראה, ואם אין יראה - אין
חכמה. ובה מ"ה מעיד על עלת
כל העליונים, כי לא ידעו מ"ה
הוא.

ומצד של החכמה הם הנקודות.
כמו זה י', הקוץ שלמטה והקוץ
שלמעלה, והנקדה של האמצע
מראה על פתח עליון, שבו שלשה
קשרים י י י, והם רמזים ביו"ד
ה"י ואו"י ה"י. וכל אות מראה
ארבע אותיות, שהן: ברכך
יהו"ה, יאר יהו"ה, ישא יהו"ה,
י"ב אותיות שתלויות מן יו"ד.
ובה אותם שלש עשרה מדות
אחת. כמו זה י' הקוץ למעלה -
אחת. והקוץ למטה - שתיים.
ונקדה שבאמצע - הגה שלש.
והאות י' בחשבונה עשר. הגה
י"ג מדות הרחמים, שנאמר בהם
בעשרה מאמרות נברא העולם.
ומה תלמוד לומר והלא במאמר
אחד יכול להבראות?

מי יתנני במדבר מלון ארחים. ובגינה אתמר
(בראשית כח יא) וילן שם. ואמאי כי בא השמש,
דאתפנש מנה ההוא דאתמר ביה (תהלים פד יב) כי
שמש ומגן ה' אלהים. ואשתארת שכינתא
בחשוכא בגלותא.

ומסטרא דנצח והוד אתקריאת נבואה.
ומסטרא דתלת אבהן דאתקריאו
אל אלהים ה', דאנון האל הגדול הגבור
והנורא, אתקריאת גדלה גבורה תפארת
ובאלין תלת שמיהן איהי סהידת על הויתיה,
ואלהותיה, ויכולתיה על כל עלמין.

ומסטרא דאמא עלאה אתקריאת אם תשובה
יהו"ה, דאחזי על פנוי והויה דמארי
עלמין מארי דכל פנויין וכל הוין. דכל (ד)
קכא ע"א) פנויין וכל הוין אנון פנויין ליה, ואיהו
לאו איהו פנוי. ואתקריאת מ"ה מסטרא
דחכמה דאתמר (דברים יב) מה ה' אלהיך שאל
מעמך כי אם ליראה. דאם לית חכמה לית
דחילו. ואם לית דחילו לית חכמה. ובהאי
מ"ה מעיד על עלת כל עלאין, (שמות טז טו) כי
לא ידעו מ"ה הוא.

ומסטרא דחכמה אנון נקודין. פגונא דא י'
קוצא דלתתא וקוצא דלעלא,
ונקודא דאמצעיתא אחזי על פתח עלאה, דבה
תלת קטירין י י י ואנון רמזין ביו"ד ה"י
וא"ו ה"י. וכל את י' אחזי ארבע אתון, דאנון
יברכך יהו"ה, יאר יהו"ה ישא יהו"ה תריסר
אתון דתלן מן י' יו"ד. ובה אנון תלת עשר
מכילן חד. פגונא דא י' קוצא לעלא, חד,
וקוצא לתתא, תרין. ונקדה באמצעיתא, הא
תלת. ואות י' בחשבונה עשר, הא י"ג מכילן
דרחמי, דאתמר בהון בעשרה מאמרות נברא
העולם. ומה תלמוד לומר, והלא במאמר אחד
יכול להבראות.

ומצד של הנקודות נקראת השכינה המתחונה בת קול, כמו שבארנו, כמו זה ׀. ומהצד של הטעמים נקראת השכינה מחשבה, כמו זה ש. והכל נרמז באות אלה. בה נרמזו הטעמים למעלה, והנקודות למטה, האותיות באמצע, והכל הוא עשר אמירות, עשרת הדברות, וששת ימי בראשית, והם כ"ו כחשבון יהו"ה, שכולל טעמים ונקודות ואותיות כמו זה יהו"ה, ואותם טעמים ונקודות מים עליונים, כמו זה ש. מים נקבים כמו זה ׀.

הרקיע של האמצע כולל כל האותיות. בשבילו נאמר (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. רקיע בהפוך אותיות עקר, וזהו עקר האמונה. ועליו נאמר (יחזקאל א) ודמות על ראשי החיה רקיע, שהוא הרקיע שבכתר עליון, שהוא מרכבה לאותו שנקרא עקר האמונה, עלת על כל העליונים טמיר וגנוז.

ועוד, השכינה מצד הנקודות היא בתו של הקדוש ברוך הוא, הדום רגליו. ומהצד של הטעמים נקראת אשת חיל עטרת בעלה. ובצדופים וההיות נודעת בת המלך, כמו זה הוה"י. מצד הנה היא הדום רגליו.

ומצד של יהו"ה נקראת פרצוף ונקראת פניו. ומהצד של שתי נקודות אלו, שהם פרצוף וזנב, נקראת א. בראש הנקודה העליונה היא ראש, ובנקודה המתחונה היא סוף. וסוד הדבר, חכמה בראש וחכמה בסוף. בשתי הנקודות הללו מראה על עלת העלות, שהוא ראשון ואחרון. והו שכתוב (ישעיה מו) אני ראשון ואני אחרון.

ומס־טרא דנקדין אתקריאת שכינתא תתאה בת קול, כמא דאוקימנא, כגונא דא ׀.

ומס־טרא דטעמי אתקריאת שכינתא מחשבה כגונא דא ש. וכלא אתרמיז באת אלה. בה אתרמיזו טעמי לעלא נקודין לתתא, אתון באמצעיתא, וכלא איהו עשר אמירן, עשרת הדברות, ושית יומי בראשית, ואנון כ"ו כחשבון יהו"ה, דכליל טעמי ונקודי ואתון כגונא דא יהו"ה ואנון טעמי ונקודי מין עלאי, כגונא דא ש. מין נוקבין כגונא דא ׀.

רקיע דאמצעיתא כליל כל אתון. בגיניה אתמר (בראשית א ו) יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. רקיע בהפוך אתון עקר. והאי איהו עקר האמונה. ועלה אתמר (יחזקאל א כב) ודמות על ראשי החיה רקיע, דאיהו רקיעא דבכתרא עלאה, דאיהו מרכבה לההוא דאתקרי עקר האמונה, עלת על כל עלאין טמיר וגנוז.

ועוד שכינתא מס־טרא דנקדי איהי ברתא דקודשא בריך הוא הדם רגליו, ומס־טרא דטעמי אתקריאת אשת חיל עטרת בעלה. ובצדופין והוין אשתמודעת ברתא דמלפא. כגונא דא הוה"י, מס־טרא דא איהי הדם רגליו.

ומס־טרא דיהו"ה אתקריאת פרצוף ואתקריאת אנפוי. ומס־טרא דתרין נקודין אלין דאנון פרצוף וזנב אתקריאת א. ברישא דנקדא עלאה איהי רישא ובנקדא תתאה סיפא. ורזא דמלה חכמה בראש וחכמה בסוף. בב' נקודין אלין. אחזי על עלת העלות דאיהו ראשון ואחרון. הדא הוא דכתיב (ישעיה מו) אני ראשון ואני אחרון.

וְאִ"ו בְּאֲמָצְעֵיתָא דְתָרִין יוֹדִין אַחְזִי עַל עֵלְת
 פֶּל עֲלָאִין דְלִית אֱלֵהָא בַר מְנַה. הָדָא
 הוּא דְכְתִיב (שם) וּמִבְּלַעְדֵי אֵין אֱלֹהִים. וּבְגִין
 דְשְׂכִינְתָא אִיהִי פְלִילָא מֵעֲלָאִין וְתַתְּאִין,
 אַתְקַרִיאת בְּשֵׁמָא דְעֲלָאִין וְתַתְּאִין. הָדָא הוּא
 דְכְתִיב (שם מ כו) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא. לְכֻלְהוּ עֲלָאִין
 וְתַתְּאִין בְּשְׂכִינְתָא אַתְקַרִיאוּ, דְאַתְקַרִיאת שֵׁם
 דְבִגְיָנָה אָמַר לְמִשָּׁה רַבְּנָו עֲלִיו הַשְּׁלוֹם (שמות לג
 י"ו) וְאֲדַעֲף בְּשֵׁם.

אִישׁ לֹא נַעֲדָר (ישעיה מ כו). מִפְּלֵהוּ עֲלָאִין וְתַתְּאִין
 דְלֹא אַתְקַרִיאת בַּהוּן. בְּעֲלָאִין הָא
 אוּקְמָנָא דְאַתְקַרִיאת בְּשֵׁמָא דְכָל סְפִירָה
 וּסְפִירָה, בַּהוּיְתָה בְּנִקְדָּתָהּ וּבְשִׁמְהָן דְכֻלְהוּ
 כְּנֻזִיִּים. וְאַתְקַרִיאת בְּשֵׁמָא דְתַתְּאִין כְּסָא שְׂרָף
 מְלֻאָף אוּפָן. כְּסָא (תהלים קג יט) ה' בְּשָׁמַיִם הִכִּין
 כְּסָאוֹ. מֵאִי שָׁמַיִם, דָּא עֲמוּדָא דְאֲמָצְעֵיתָא.
 וּבְגִין דָּא סְמִיךְ לִיה (שם) וּמְלַכּוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה.
 מִסְטָרָא דְשָׁמַיִם אַתְקַרִיאת שְׁמִימָה. הָדָא הוּא
 דְכְתִיב (בראשית טו ה) הִבֵּט נָא הַשְּׁמַיְמָה.
 וּכְמָא דְאִיהִי אַתְקַרִיאת בְּשֵׁמָא דְעֲלָאִין
 וְתַתְּאִין, הִכִּי אַתְקַרִי עֲמוּדָא דְאֲמָצְעֵיתָא
 בְּעֲלָאִין וְתַתְּאִין, דְאִיהִי (בבבא חר כמדתה) מְדִתָּה
 וְאִיהִי שְׁעוֹר קוּמְתִיהָ.

וְאַתְקַרִיאת שְׂרָף. הָדָא הוּא דְכְתִיב (ישעיה ו י)
 וַיַּעַף אֵלַי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים. כְּגֻזְיָ
 דְמְלֻאָף דְאַתְקַרִי שְׂרָף וְאַתְקַרִיאת מְלֻאָף. הָדָא
 הוּא דְכְתִיב (בראשית מח טו) הַמְּלֻאָף הַגָּאֵל אֹתִי מִפֶּל
 רַע. (שמות יד יט) וַיִּסַּע מְלֻאָף הָאֱלֹהִים. (ישעיה סג ט)
 וּמְלֻאָף פְּנִיו הוֹשִׁיעֵם.

וְאַתְקַרִיאת מְלֻאָף עַל שֵׁם מִטְטְרוּ"ן כִּד אִיהִי
 עֵבִידְתָּא בֵּיה שְׁלִיחוּתָא דִּבְעֵלָה.
 וְאַתְקַרִיאת אוּפָן עַל שֵׁם סַנְדְּלִפוּ"ן כִּד
 שְׁלִטְנוּתָהּ בֵּיה עַל תַּתְּאִין. וְאַתְקַרִיאת מְרַכְבָּה

וְאִ"ו בְּאֲמָצְעַי שֵׁל שְׁתֵּי יוֹדִי"ם
 מְרָאָה עַל עֵלְת כָּל הַעֲלִיּוֹנִים
 שְׂאִין אֱלוֹהַּ חוּץ מִמֶּנּוּ. זְהוּ
 שְׂכְתוּב (שם) וּמִבְּלַעְדֵי אֵין אֱלֹהִים.
 וּמִשׁוּם שְׂהַשְׂכִּינָה כְּלוּלָה
 מִהַעֲלִיּוֹנִים וְתַתְּתוֹנִים, נִקְרָאת
 בְּשֵׁם שֵׁל עֲלִיּוֹנִים וְתַתְּתוֹנִים. זְהוּ
 שְׂכְתוּב (שם מ) לְכֻלָּם בְּשֵׁם יְקָרָא.
 לְכָל הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּתְּתוֹנִים
 בְּשְׂכִינָה נִקְרָאוּ, שְׂנִקְרָאת שֵׁם,
 שְׂבִשְׂבִילוֹ אָמַר לְמִשָּׁה רַבְּנָו עֲלִיו
 הַשְּׁלוֹם (שמות לג) וְאֲדַעֲף בְּשֵׁם.

אִישׁ לֹא נַעֲדָר מִכָּל הַעֲלִיּוֹנִים
 וְהַתַּתְּתוֹנִים שְׂלֹא נִקְרָאת בְּהֵם.
 בְּעֲלִיּוֹנִים - הָרִי בְּאַרְנוֹ שְׂנִקְרָאת
 בְּשֵׁם שֵׁל כָּל סְפִירָה וּסְפִירָה,
 בַּהוּיְתָה, בְּנִקְדָּתָהּ, וּבְשִׁמּוֹת שֵׁל
 כָּל הַכְּנֻזִיִּים. וְנִקְרָאת בְּשֵׁם שֵׁל
 הַתַּתְּתוֹנִים - כְּסָא, שְׂרָף, מְלֻאָף,
 אוּפָן. כְּסָא, (תהלים קג) ה' בְּשָׁמַיִם
 הִכִּין כְּסָאוֹ. מַה זֶה שָׁמַיִם? זֶה
 הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי. וּמִשׁוּם זֶה סְמִיךְ
 לוֹ (שם) וּמְלַכּוּתוֹ בְּכָל מְשָׁלָה.

מִצַּד שֵׁל הַשָּׁמַיִם נִקְרָאת שְׁמִימָה.
 זְהוּ שְׂכְתוּב (בראשית טו) הִבֵּט נָא
 הַשְּׁמַיְמָה. וּכְמוֹ שְׁהִיא נִקְרָאת
 בְּשֵׁם שֵׁל הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּתְּתוֹנִים,
 כִּד נִקְרָא הַעֲמוּד הָאֲמָצְעִי
 בְּעֲלִיּוֹנִים וּבַתַּתְּתוֹנִים, שְׁהִיא (בבבא
 אחת כמדתו) מְדִתוֹ, וְהִיא שְׁעוֹר
 קוּמְתוֹ.

וְנִקְרָאת שְׂרָף, זְהוּ שְׂכְתוּב (ישעיה
 ו) וַיַּעַף אֵלַי אֶחָד מִן הַשְּׂרָפִים.
 כְּמוֹ שְׂמְלֻאָף שְׂנִקְרָא שְׂרָף
 וְנִקְרָאת מְלֻאָף. זְהוּ שְׂכְתוּב
 (בראשית מח) הַמְּלֻאָף הַגָּאֵל אֹתִי
 מִפֶּל רַע. וַיִּסַּע מְלֻאָף הָאֱלֹהִים.
 וּמְלֻאָף פְּנִיו הוֹשִׁיעֵם.

וְנִקְרָאת מְלֻאָף עַל שֵׁם מִטְטְרוּ"ן,
 כְּשִׁהִיא עוֹשָׂה בּוֹ אֶת שְׁלִיחוּתוֹ
 שֵׁל בְּעֵלָה. וְנִקְרָאת אוּפָן עַל שֵׁם
 סַנְדְּלִפוּ"ן, כְּשִׁשְׁלִטְנוּתָהּ בּוֹ עַל
 הַתַּתְּתוֹנִים. וְנִקְרָאת מְרַכְבָּה עַל
 שֵׁם אַרְבַּע חִיּוֹת שֵׁל הַמְרַכְבָּה

על שם ארבע חיון דמרפכתא דלתתא. פד
 שלטנותה עליהו פמא דאוקימנא (תהלים קג ט)
 ומלכותו בכל משלה. אתקריאת דמות אדם,
 דמות אריה, דמות שור, דמות נשר בהון
 ובאלין דמינות אתחזיאת לתתאין דאנון
 עבדיו הנביאים. הךא הוא דכתיב (הושע יב יא)
 וכיד הנביאים אדמה.

שלמטה פששלטונה עליהם, כמו
 שבאנו (תהלים קג) ומלכותו בכל
 משלה. נקראת דמות אדם, דמות
 אריה, דמות שור, דמות נשר
 בהם. ובאלו הדמינות נראית
 לתחתונים, שהם עבדיו
 הנביאים. זהו שכתוב (הושע יב)
 וכיד הנביאים אדמה.

ואות נביאים דאנון ממרפכה עלאה דאתקריאו
 בנים. פגונא דא מאן דדחיל לקודשא
 ברין הוא שריא י' בלבה. ומאן דרחים ליה
 שריא ה' במחה. ועל אלין תרין אתון אתמר
 (דברים כט כח) הנסתר לה' אלהינו. דמאן דדחיל
 לקודשא ברין הוא או רחים ליה סתים איהו
 מבני נשא. והנגלות אנון ו"ה. מאן דאתעסק
 בתורה שריא ו' בפומיה. ומאן דעסיק במצוה
 שריא ה' במאמים ושמנה וארבעים אברים
 דילה.

ויש נביאים שהם מהמרפכה
 העליונה שנקראו בנים. כמו זה
 מי שירא מהקדוש ברוך הוא,
 שורה י' בלבו. ומי שאוהב אותו,
 שורה ה' במח. ועל שתי
 האותיות הללו נאמר (דברים כט)
 הנסתר לה' אלהינו. שמי שירא
 מן הקדוש ברוך הוא או שאוהב
 אותו, נסתר הוא מבני אדם,
 והנגלות הן ו"ה. מי שמתעסק
 בתורה, שורה ו' בפיו. ומי
 שעוסק במצוה, שורה ה'
 במאמים ארבעים ושמונה
 איבריו.

ומצוה פליא מארבע אתון פגונא דציצית
 דאתמר ביה (במדבר טז כח) ועשו להם
 ציצית, ואוקמוה מארי מתניתין כל הפוחת
 לא יפחות משבעה, וכל המוסיף לא יוסיף
 על תליסר. ואנון תמנסר בין קשרים וחלין
 לכל סטרא סלקין שבועין ותריין.

ומצוה פלולה מארבע אותיות,
 כמו שהציצית שנאמר בה (במדבר
 טז) ועשו להם ציצית, ופרשוה
 בעלי המשנה, כל הפוחת לא
 יפחת משבעה, וכל המוסיף לא
 יוסיף על שלשה עשר. והם
 שמונה עשר בין קשרים וחליות
 לכל צד - עולים שבועים ושנים.
 עריהם נאמר (ישעיה טז) והוכן
 פחסד פסא. חס"ד בגימטריא
 שבעים ושפים. והמנורה
 הקדושה אמר, כל מי שמניח
 תפלין וציצית, פאלו מקים תרי"ג
 מצוות של התורה. ולא עוד, אלא
 בציצית פאלו מתקן פסא לקדוש
 ברוך הוא. בתפלין, שהם שם
 יהו"ה, פאלו הוריד יהו"ה על
 פסא.

עריהו אתמר (ישעיה טז ה) והוכן פחסד פסא. חס"ד
 בגימטריא ע"ב. ובוצינא קדישא אמר
 כל מאן דמנח תפלין וציצית, פאלו מקים
 תרי"ג מצוות דאורייתא. ולא עוד אלא בציצית
 פאלו מתקן פורסייא לקודשא ברין הוא.
 בתפלין דאנון שם יהו"ה פאלו נחית יהו"ה
 על פורסייא.

אי הכי אמאי אתמר אין חבוש מתיר עצמו
 מבית האסורים. אלא ודאי תרין רזין
 עלאין הכא. חד דפרקנא דעמודא דאמצעיתא

אם כך, למה נאמר אין חבוש
 מתיר עצמו מבית האסורים?
 אלא ודאי שני סודות עליונים
 פאן, אחד של גאלת העמוד

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפיץ על הגבעות:
 דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו
 משגיח מן החלונות מציץ מן החרכים:
 ענה דודי ואמר לי קומי לך רעייתי יפתי ולכי לך.

(בשיר השירים פ' ב. ה-י)

בואו ונצא לקבל פני משיח צדקינו ברחמים – "בספרא דא יפקון מון גלותא ברחמי" (זוה"ק)

**ספר הזוהר המחולק ל-960 קונטרסים 30 קונטרסים ב-32 קופסאות,
 וכן בכמה דקות יוכלו כל ישראל כאיש אחד בלב אחד
 לסיים את כל הזוה"ק אלפי פעמים.
 וכל אחד שלומד מצטרף עם הכלל ומסיים יחדיו,
 ונחשב לכל אחד ואחד כאילו סיים כל הזוה"ק.**

**על כן אחי ורעי בואו ונחיש הגאולה
 כלמדנו זוהר הקדוש באחדות
 כל ל"ב ישראל, על ידי כמה אופנים:**

- א.** כל אחד יקח קופסה שיש בה 30 חלקים של הזוה"ק (המחולק לתתק"ס חלקים (960)), וילמד קונטרס אחד בכל יום כשבע דקות [במשך חודש ימים] עם עוד 31 שהם ביחד ל"ב [32] איש, מסיימים את כל הזוה"ק בחודש, וזה אפשר בקלות, ובכך יסיימו יחדיו את הזוה"ק בכל חודש.
- ב.** כל אחד יחלק לחבריו חוברת אחת בסך הכל לחלק ל-30 איש (שזה לא קשה), ובכך יוכלו זכויותיו לאלפים ולרבבות, (וכבר הובאו דברי הזוה"ק בפרשת תרומה (קנ"ח ע"ב), מגודל מעלת "מזכה הרבים"), **וכל ל"ב יהודים (32) שיעשו כן מסיימים את כל הזוה"ק.**
- ג.** לחלק לל"ב [32] בתי מדרש, ושם אחרי התפילה, [ג' פעמים ביום], ילמדו כשבע דקות [7] ציבור של 30 איש, **וכך יסיימו את כל הזוה"ק כמה פעמים ביום.**

בידינו הדבר להחיש את הגאולה
 ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

**מפעל הזוהר העולמי נחל לניש 24/8 בית שמש
 טל: 0548-436784**